

ученіе, отишелъ та повыкалъ попъ Павла да го посѣти. Когато казали на Іосифа, че е дошелъ попъ-тъ, който тѣй добръ го поучилъ въ църквѣ-тѣ, той безъ да гледа на твърдѣ голѣмѣ-тѣ си слабостъ, като чулъ гласъ-тъ му, станѣлъ и поискалъ благословеніе-то му, и съсь слабъ гласъ му реклъ: О Господине мой! Вы сте тоя, когото азъ слушахъ толко добръ да проповѣдува слово-то на Спасителя: Іосифъ е първый отъ грѣшны-тъ, обаче вѣрно е слово-то, че Іисусъ Христосъ е дошелъ былъ на земѣ-тѣ да спасе грѣшны-тъ, защо да не спасе и Іосифа? О! молѣте Іисуса Христа за мене, да мя спасе, кажѣте му, че Іосифъ ся надѣе на Него, и че той вѣрува въ Него, вѣрува че Той е дошелъ былъ въ мѣръ да спасе грѣшны-тъ, и дори такыва грѣшны, какъвто е и Іосифъ. Когато ся священникъ-тъ помолилъ, Іосифъ чувствително го благодарилъ, и извадилъ изъ подъ възглавницѣ-тѣ ветхѣ пачаврѣ, въ коікто были вързаны петъ лиры, които като далъ на священникъ-тъ, реклъ му простодушно: Събиралъ съмъ това за себе си за въ старо врѣме, Іосифъ никога нѣма да види старость, земѣте това и го раздѣлете на бѣдны-тъ Христовы ученицы, и кажѣте че Іосифъ е далъ това за свой-тъ Спаситель, който дойде въ свѣтъ-тъ да спасе грѣшны-тъ, отъ които съмъ първый и азъ. Като реклъ това, той легналъ и тоя часъ прѣдалъ душѣ-тѣ си Богу. Павелъ не моглъ да ся удържи отъ сълзы, и често говорилъ, че това е было единъ